

N:o 15.

Ank. till Riksd. kansli den 17 mars 1898, kl. 4 e. m.

*Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 4,
i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t
med begäran om ändring i förordningen angående
expeditionslösen.*

Uti en inom Andra Kammarerna väckt motion, n:o 148, hemställer herr *L. J. Jansson* i Djursåtra, »att Riksdagen måtte besluta i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla om sådan ändring i förordningen den 7 december 1883 angående expeditionslösen, att domstols förordnande att vara förmyndare eller god man för arfvinge uti bo, der enligt upprättad bouppteckning behållning till arfvingens förmån icke finnes, må af den förordnade erhållas utan lösen.»

Motionären påpekar till en början, hurusom i nyssnämnda förordning vore stadgadt bland annat, att protokoll, som utgäfves från domstol till part, hvilken utan särskild begäran hade skyldighet att lösa detsamma, skulle af denne utlösas med föreskrifvet belopp, till hvilket slag af protokoll jemväl, enligt motionärens förmenande, borde hänföras förmynderskaps- och godmansförordnande. Motionären framhåller vidare såsom skäl för sin hemställan, att då en person fått af domstol sig ålagdt att vara förmyndare för arfvinge uti bo, der enligt upprättad bouppteckning någon behållning till arfvinges förmån icke finnes, nödgades han att af egna medel erlägga den föreskrifna lösen för sitt förordnande, ehuru någon utsigt till utfående af godtgörelse för det sålunda utgifna lösenbeloppet icke förefinnes. Men som befattningen för öfrigt medförde förpligtelser och besvär af mång-

faldig beskaffenhet, för hvilka godtgörelse icke heller torde kunna erhållas, syntes det vara billigt och rättvist, att person, som förpligtats vara förmyndare eller god man för medellös arfvinge, skulle vara berättigad att erhålla domstolens förordnande utan lösen.

Åberopade förordning om expeditionslösen upptager i dess 3:dje § en tariff å lösen för expeditioner, deruti angifves beloppet af lösen för »Protokoll annat: som utgifves till part, hvilken utan särskild begäran är enligt denna förordning skyldig lösa detsamma»; § 10 i samma förordning angifver åter de personer, hvilka hafva en sådan skyldighet sålunda: »Kärande, klagande eller sökande vare, med den inskränkning 12 § innehåller, skyldig utlösa dom, utslag, resolution eller annan expedition, innefattande hufvudsakligt beslut, äfvensom protokoll i sak, der beslut ej skrives med rubrik» etc.

Utskottet, som hyser den åsigten, att en till förmyndare eller god man, i nu afsedda fall, icke kan hänföras till de i ofvan intagna mom. 1 af § 10 angifna kategorierna: kärande, klagande eller sökande, hvilka i sådan egenskap äro skyldiga att utan särskild begäran lösa det för dem utfärdade förordnande och ej heller på grund af någon sin ställning eller åtgärd i öfrigt kan anses åligga en sådan skyldighet, anser därför, att denna skyldighet endast kan åligga den person, i hvars intresse förordnande för förmyndare eller god man är meddeladt, och att sålunda lösen för förordnande, hvarom här är fråga, i händelse icke förmyndaren eller gode mannen godvilligt löser detsamma, bör af sterbhuset gäldas.

Under förutsättning, att denna utskottets åsigt är riktig, blir afgörandet af frågan, huruvida lösen för förordnandet skall erläggas eller ej, beroende på, om i sterbhuset finnas tillgångar till denna lösen eller ej. Och om, såsom motionären förutsätter, detta sistnämnda fallet inträffar, eger ju vederbörande redan på grund af gällande bestämmelser uti nu ifrågavarande förordning utfå förordnandet utan lösen.

Utskottet erkänner emellertid, att förordningen i detta afseende lemna rum för tvekan och att densamma i hithörande fråga borde innehålla bestämmelser derom, att lösen för förmyndares eller god mans förordnande borde af vederbörande sterbhus erläggas.

Då emellertid ett dylikt förtydligande borde omfatta ej allenast de af motionären angifna fall, nemligen af domstol meddeladt förordnande såsom förmyndare eller god man för arfvinge, utan äfven sådant förordnande,

som meddelats i anledning af omyndighetsförklaring, och i öfrigt hvarje annat förordnande, som med hänsyn till vården eller förvaltningen af ett dödsbo må, jemlikt kongl. förordningen om vård af död mans bo den 24 september 1861, meddelas vare sig af domstol eller, interimistiskt, af domare på landet, men någon befogenhet att derutinnan gå utöfver motionens omfattning icke för utskottet förefinnes; får utskottet hemställa,

att ifrågavarande motion ej måtte till någon kam-
marens åtgärd föranleda.

Stockholm den 14 mars 1898.

På utskottets vägnar:

E. A. ZOTTERMAN.